

't Was Kerstmis en het winterde in Vlaanderen. Alles zag er doods, en verlaten uit.

—'t Gaat sneeuwen, zeiden de buitenlieden die gedwongen en tegen hun goesting buiten moesten zijn. En ja, witte, vlokken daalden neer, eerst zachtjes, langzaam dwarrelend, dan sneller en dikker, tot eindelijk velden en bossen bedekt waren onder een zware, blanke deken.

In het Geuzenbos stond op een eenzame plek een ellendige hut.

Het vuur in de haard, waar enige houtblokken knetterend branden, verlicht met een rosse schijn het armoedig vertrek.

Op een leger van bladeren ligt een nog jonge vrouw in doodstrijd.

Een man met een woest uitzicht door de harde trekken van zijn gelaat, de

BAKELANDT

DE GEHEIMAGENT VAN NAPOLEON

UITGEVERIJ J. HOSSE N.V.

lange, verwarde lokken, de ongeschoren baard en knevel, zit neergehurkt bij de bladerhoop. Hij is de echtgenoot, maar zal weldra weduwnaar zijn.

— Ach François, zegt de lijderes op zachte en tedere toon, mijn ellende zal weldra gedaan zijn ! De dood is voor mij een verlossing.

— En ik blijf achter, alleen, verlaten, hulpeloos, spreekt de man ruw, doch met een poging om liefde in zijn woorden te leggen : Ik moet voortaan leven met mijn ellendig bestaan, dat mij tegensteekt, dat mij walgen doet. Ik moet hier leven als de wilde beesten, erger nog. Maar neen, ik wil ook sterven, ik zal u volgen.

— François, wees niet zo wanhopig, maar als ge mij begraven zult hebben, hier naast onze hut, verlaat dan de bende, tracht rechtzinnig te leven. Ach waarom ben ik niet moediger, niet standvastiger opgetreden !

En zij, die haar man aanraadde niet wanhopig te zijn, sloeg nu zelf in woeste wanhoop de handen voor de ogen en weende bitter.

— De bende verlaten ? Aleida, ge weet, dat kan niet, dan word ik door Bakelandt vermoord. Hij laat mij bespieden. Maar wat geef ik daarom, of hij mij neerstoot ? Ik haat het leven.

Er heerste een wijl stilte, alleen afgebroken door het gesnik der stervende. De deur werd geopend en een grijsaard trad schoorvoetend binnen, vriendelijk vragend :

— Ik mag hier wel wat rusten, niet waar ?

De bewoner der hut zag hem nors aan, doch zei kort : ja.

Maar de bezoeker begaf zich naar het leger en sprak deelnemend :

— Zijt gij ziek ?

— Mijn vrouw is stervend, antwoordde de man.

— Begeert gij een priester ? vroeg de grijsaard. Ik ben een dienaar des Heren, vervolgd om mijn geloof, doch steeds bereid mijn ambt te vervullen.

Er verscheen een blijde glimlach op het gelaat der lijderes. Zij vouwde de handen en zei verheugd :

— Ziet ge François, dat er een God is ? Hij heeft mij deze priester gezonden.

— Wil haar bijstaan, sprak de man en tegelijkertijd verliet hij de hut.

En terwijl de geestelijke zijn vrouw de troostmiddelen der kerk toediende, rende de ruwe bosbewoner rond zijn woning, vertrappelde de sneeuw, schopte tegen de boomen en stiet allerlei akelige geluiden uit als een waanzinnige.

Een kwartier later stond de priester naast hem.

— Uw vrouw verlangt u te zien, zei hij vriendelijk.

Beiden keerden in de hut terug.

De stervende lag daar tevreden en gelukkig.

« François fluisterde zij.

De rover snikte als een kind.

— Tot... weerziens... François, kom tot inkeer.

Zij poogde nog zijn ruwe, geëelte hand te vatten... zag hem aan met een laatste blik, waarin al hare liefde verenigd was, en ging zachtjes heen.

En de rosse schijn der vlammen verlichtte dit roerend tafereel; de schone dode, wier trekken nog beter uitkwamen, nu de strijd geweken was; de vervolgd priester, gebogen over het bed; de wanhopige moordenaar met schuwe blik de priester aanstarende.

BAKELANDT

DE GEDENKAGENT VAN NAPOLEON

— Uw vrouw is uit haar lijden verlost, sprak de priester. Wilt gij ook haar laatste verzoek voldoen? 't Is nog tijd om u te bekeren.

— Mijnheer de pastoor, weet gij dat er een moordenaar voor u staat, weet gij dat deze handen met bloed van onschuldigen besmet zijn, weet gij dat ik een dienaar ben van de gewelddenaar Bakelandt? En weer woester werd de stem. Ik ben een vervloekte, een ellendeling; voor mij is er geen vergiffenis. Zij die daar ligt, heb ik ook tot het ongeluk, tot de schande geleid. Neen, mijnheer de pastoor, spreek mij van geen vergiffenis, vervloek liever, verdoem mij!

De grijsaard bleef kalm.

— Chritus vergaf een moordenaar aan het kruis.

— Maar mij niet, dat kan niet!

— Christus is voor de zondaars gestorven. Hebt ge berouw over uw leven?

— Berouw, t brandt hier binnen in mijn hart, al lang, maar ik heb 't mij niet willen bekennen. De schimmen van mijn slachtoffers benauwen mij, zij doen mij in de slaap recht springen. En of ik speel, of drink, of ik vloek of vecht, altijd voel ik die wroeging hier binnen. En ge vraagt me of ik berouw heb? Ik vervloek de ure mijner geboorte!

— Voor de grootste zondaar is vergiffenis. Willen wij bidden?

En in de spookachtig verlichte hut, in dat eenzame besneeuwde woud, knielden twee mannen neder; een vriendelijke, vrome grijsaard, een vervolgde, en een ruwe, onbeschaamde kerel, een moordenaar, en over het lijk dier jonge schone vrouw steeg een vurig gebed hemelwaarts.

En toen ze opstonden, greep de rover de hand van de priester en snikkend sprak hij: « Dank, heer pastoor, dank, ik gevoel mij anders. Ik breek van dit ogenblik af met Bakelandt. En kon ik, ach! hoe gaarne zou ik Vlaanderen bevrijden van de bende! Maar de kapitein wantrouwde mij; ik weet niet, waar hij tegenwoordig vertoeft, ken zijn plannen niet. Doch wil aan 't gerecht vertellen wat ik weet en zal gelaten het schavot beklimmen.

— Een berouwvol moordenaar zal ook genade vinden in de ogen van het gerecht, zei de priester troostend. Ik zal deze nacht bij u blijven en wij zullen samen voor de ziel uwer vrouw bidden.

— Neen, heer, ge moogt de nacht in deze hut niet doorbrengen: ga heen, want ik word bespied en moesten de rovers u vinden, ze zouden u doden.

— Een dienaar des Heren is altijd gereed om te sterven, en 't zal mij niet zwaar vallen deze ellendige wereld, voor het huis mijns Vaders te verwisselen.

— Maar ge kunt misschien nog vele rampzaligen bijstaan, zoals heden avond. Kom, ik zal u vergezellen en u de weg wijzen naar een hoeve, waar men u gastvrij ontvangen zal.

— Uw raad is wellicht de beste.

Enige tijd lag de jeugdige dode alleen.

Een uur later kwam de man terug. Het was hem niet mogelijk het lijk van zijn vrouw te verbergen. De ganse nacht zat hij bij het leger van bladeren en dacht aan dingen, lang vergeten, maar nu weer uit het verre verleden teruggeroepen. Ja, hij, die koelbloedig medemensen naar het leven gestaan had, dacht aan een kribbe in een stal, dacht aan aanbiddende herders en juichende engelen. 't Was Kerstnacht!

THE LEPHANT

3

RAKELANDT

L'AGENT SECRET
DE NAPOLEON

Vroeg in de morgen trad een kerel binnen.

— De kapitein ! riep de man, ofschoon niet angstig.

— Is Aleida dood ? vroeg de roverhoofman onverschillig.

— Zij is naar de hemel, sprak François.

Een ijselijke schaterlach klonk door de sterfkamer.

— Ja, Bakelandt, ze is naar de Hemel en buiten bereik uwer klauwen. En ik ook heb mij bekeerd, ik weiger u langer te gehoorzamen.

De geweldenaar grijsde; wraaklust blonk uit zijn valse ogen en, met een geweldige vloek, stootte hij zijn slachtoffer neer en wurgde hem, roepend :

— Ga dan met uw wijf naar de hemel !

De kapitein ging naar buiten en floot.

Drie mannen kwamen toegelopen.

— Steekt ze samen in de grond, beval hij. De lafaard wilde ons verraden.

Dan trokken de ellendelingen dieper het woud in.

EEN KERSTNACHT IN DE FRANSE TIJD

Nadat François hem verlaten had, stapte de oude pastoor zo snel mogelijk voort. Ginds zag hij een hoeve. Ze was niet duidelijk meer zichtbaar in de vallende duisternis, maar het licht, dat door de vensters naar buiten viel, scheen de zwerveling een hartelijk welkom toe te roepen.

Na een wijle kwam de grijsaard op de hoeve. Een grote waakhond sloeg hevig aan en rukte wild aan de ketting. Op dit gerucht kwam de boer naar buiten.

— Wie daar ? riep hij.

— Een arme grijsaard, die u om gastvrijheid bidt. Een vervolgde priester.

— Voorzichtig, hernam de boer, ik heb knechten in huis. Niet dat ik hen wantrouw, maar we kunnen in deze benarde tijd niet genoeg opletten.

— Ik zal u aan mijn haard een plaats inruimen, maar laat ik u verzoeken boerenkleding aan te trekken, om u en ons niet in gevaar te brengen. Maar ik laat u te lang buiten staan, kom binnen, wij zullen eerst naar een kamer gaan, waar ge u verkleeden kunt.

De gastvrije landbouwer geleidde zijn onverwachte gast naar een achtervertrek.

— Ik zal even mijn vrouw van uw komst verwittigen, zei de boer.

Hij riep zijn echtgenote. In de gang fluisterde hij haar enige woorden in 't oor.

— Ik ben gelukkig hem te aanvaarden, antwoordde de boerin. Ik zal de klederen brengen.

In de ruime voorkamer was het gezin verzameld rond de wijde haard.

Pachter Lauwers, zo heette de bewoner dezer hoeve, had acht kinderen, vijf zonen en drie dochters. Doch daar de oudste zoon slechts zestien jaar telde, waren er ook nog twee knechten, die door de boer ook 's Winters gehouden werden, met het oog op de onveilige tijd en een meid was eveneens op de hoeve.

't Was een gezellige groep rond de knappende haard, al die gezonde jongens en meisjes. Maar hun vrolijk gekout scheen nu gestoord te zijn door de

THE FIRST EDITION OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955